

ORIENTACIONS

Organ del FRONT UNIVERSITARI DE CATALUNYA

Portantveu dels Grups Nacionals de Resistència

Barcelona, Novembre de 1945

Nº. XI

LA BANDERA CATALANA AL PALAU

El públic, dempeus, ovaciona la nostra senyera.

=Brillant cop dels Grups Nacionals de Resistència

Al Palau de la Música Catalana s'inaugurava el divendres dia 9 de novembre la tanda de quatre concerts de tardor, per l'Orquestra Municipal de Barcelona. El públic emplenava de gom a gom el Palau. Les "autoritats" i "ex-jerarquies" hi eren, presidides per l'"ex-camarada" Barba. Però el poble català també s'hi trobava present.

Quan l'Orquestra interpretava el tercer temps de la Setena Sinfonia de Beethoven s'esdevingué un fet que Barcelona recordarà per molt de temps. La lluern central del Palau començà a il·luminar-se; algunes gaspires devallaven sobre el pati; hi hagué entre el públic, qui, secret, abandonà el seient. L'orquestra emmutí. L'agitació era enorme, que de cop i volta, els ulls dels assistents fixos en el sostre, veieren, admirats, com una bandera catalana, apareixia penjada... L'esverament es convertí en entusiasme. Els qui encara restaven asseguts s'aixecaren. I tot el públic, dempeus, arrencà en aplaudiments que duraren llarga estona, saludant la nostra bandera nacional. Magnífic espectacle el d'un poble que sap reaccionar contra els qui l'oprimeixen! El Barba, també assistent al concert, canvià diverses vegades el color de la cara... La seva indignació fou enorme, i, sense encomanar-se a Déu ni al diable, fugí corrents amb la cua entre cames, cap al seu cau del "Gobierno Civil", a meditar la seva venjança. Aquesta aparegué amb una nota oficial que anunciava, l'endemà al matí, haver-se sancionat l'empresa propietària del Palau amb 10.000 pessetes de multa. Però l'home, no content amb aquest "hecho de armas", donava ordre a la Policia perquè, ja que no podia detenir i prendre l'afiliació del nombrós públic assistent, almenys detingués els músics, ja que ell "había visto algunos de los músicos como aplaudían". Els professors de l'Orquestra eren detinguts fins a altes hores de la nit, però cap d'ells denuncià els companys. Bell comportament i pel qual felicitem a tots. Així es fa.

Després de la interrupció del concert, i apaivagats els aplaudiments que s'anaven repetint, continuà la interpretació de la Setena, mentre la Bandera, per desgràcia no desplegada, presidia la festa, "en ausencia del Sr. Gobernador".

Uns pasquins repartits oportunament l'endemà per tot Catalunya han explicat al poble català allò que la dissort d'apagar-se una metxa li privà de contemplar. El pla era que una vegada reemprès el concert, es desplegués completament la bandera i s'escampessin pel públic centenars de banderetes catalanes que dintre ella eren guardades, com a record de la Diada. Ultra això haurien llegit i contemplat bona estona l'inscripció que no era altra que la reproducció d'un fragment de les declaracions que "Su Excelencia" féu als traïdors de "Destino": "El problema catalán no existe. Barba". Signaven el fet els "GRUPS NACIONALS DE RESISTENCIA".

No cal dir com el poble català ha aplaudit el cop. En ell ha vist que els homes de la Resistència saben fer bé les coses.

altres vegades podrà comentar el nostre poble fets com el que comença a reaccionar tan fervorosament com ho féu al Palau. La lluita contra Franco ha d'ésser obra de tothom: uns en la lluita armada, d'altres en la palestra cultural, d'altres en la formació d'un nou poble, tots complint amb el deure que ens imposa l'ésser catalans.

LA MULTA

El Barba reaccionà com un militarot que és, i no com un militar. Amb un mínim de sentit polític la sanció a l'Empresa del Palau, o al Br. Català, que ve a ésser el mateix, demostrà qui és el senyor govern i quines són les intencions que el guien en fer determinades autoritzacions. Nosaltres podem afirmar que per tal de no molestar els propietaris del Palau, es planejà el fet de manera gossada i insospitada. I amb sinceritat podem dir que els executors s'arriscaren més del compte per tal de complir les consignes. Cal que això es tingui present en jutjar el cop dels G. N. de R.

=====

DITORIALS. — Fa un any, per aquestes dates, es reuní el Consell fundacional del FRONT UNIVERSITARI. En un bell indret de Catalunya, cosa per compenetrar-se més amb l'esperit de la terra, una dotzena de joves, representants de distints grups universitaris, entre ells els del Front Universitari de Resistència Catalana, que des de l'any 1943 treballava per crear una força eficaç de Resistència escolar, treballaren en l'estudi de les ponències que donarien contingut ideològic al moviment majoritari de la resistència universitària. Hi havia matisos diferents, diverses formacions, distintes procedències, antics combatents i joves que encara no coneixien la lluita, però un sol esperit, una sola idea renovadora al servei de Catalunya.

La llavor sembrada ara fa un any ha fructificat ràpidament. Un gran nombre d'estudiants ha respost a la crida, i actualment, dins la germinadora de la Resistència catalana, cal comptar amb els estudiants. Però el vent ha portat aquella llavor a altres camps, i avui, amb goig, podem comptar una munió de grups obrers, intel·lectuals i mercantils treballant aplegats en els G. N. de R. Aquesta feina iniciada en el segon Congrés Nacional del F.U.C. celebrat enguany, està en plena marxa.

Vivia un moment polític trascendental. El binomi ideal per a la resurrecció de Catalunya: exiliats = patriotes de la resistència interior, o no funcionat durant aquests anys. La poca consistència dels propòsits per a formar un govern eficaç ens ho demostra. Han volgut prescindir els uns dels altres. Els de fora, oblidant l'evolució del nostre poble des de 1936, encastellats en un sistema estrictament legalista, que només podria ésser viable si se'l conjuga amb el nou esperit. Els de l'Interior buscant trobar l'instrument que unifiqui els esforços comuns.

Pessimisme davant aquest panorama? No, rotundament, no. Amb el mateix esperit que fa un any ens aplegàvem a lluitar sota una bandera. L'unitat universitària, ara menem el combat en tots els sectors de la vida social, aplegats en els G.N. de R. i agermanats amb les altres forces de Resistència. No hi ha terreny per el pessimisme, i menys en els moments actuals, que comença a dibuixar-se a l'Interior la mixenxa de l'instrument apte per a dirigir tots els patriotes vers l'etapa final de l'alliberació de Catalunya.

Català: Els estudiants són gent de pocs cabals. Tu tens el deure d'ajudar-los econòmicament en la lluita que per la Pàtria menem.

Patriota: Tu t'entusiasmes amb els actes d'afirmació patriòtica dels G. N. de R. Però cal que no oblidis que sense el teu ajut econòmic no són possibles.

Exiliat: És amb els teus donatius que es sent la nostra organització. Cap més subvenció ni ajuda. Ajuda general.

Homenatge al Sr. Puig i Cadafalch. - A l'ensens que el Sr. Pompeu Fabra, fou nomenat doctor "Honoris Causa" per la Universitat de Tolosa del Llenguadoc el Sr. Puig i Cadafalch, president de la Secció Històrico-Arquològica de l'Institut d'Estudis Catalans. El dia 17 d'octubre darrer rebé la investidura a l'Institut Francès de Barcelona. En aquest acte el Sr. Puig pronuncià un discurs saturat de catalanitat. El dia 7 de novembre havia d'ésser rebut a la Universitat de Tolosa.. Malgrat totes les promeses de la policia franco-falangista, a darrera hora li fou negat el permís de sortida d'Espanya-Paradís. Avantatges de viure en un règim "democrático-orgánico-sindicalista". No obstant, el Sr. Puig ha rebut la felicitació de tots els bons catalans que no obliden que ultra ésser un savi català de valor internacional, és abans que tot un català d'una catalanitat insubornable. Que prenguin exemple d'ell les rates pseudo-intel·lectuals que s'arrossegueuen per "Destino" o per les penyes dels Janés i Estelrichs! El FRONT UNIVERSITARI DE CATALUNYA per mitjà d'ORIENTACIONS renova avui la seva adhesió al Sr. Puig i vol deixar impresa en aquestes pàgines la felicitació que personalment li fou expressada per una comissió expressament delegada. Que Déu li doni molts anys de vida per continuar treballant per Catalunya -ell que tant ho ha fet-, i pugui aviat veure-la alliberada, gran i plena com l'ha somniat.

Galeuzca. - En un lloc de l'interior de la Península s'ha celebrat aquests darrers dies un canvi d'impressions entre representants de grups de Resistència de Galícia, Euscadi i Catalunya. La discreció més elemental ens obliga a callar els acords presos; no obstant, podem anunciar als nostres lectors que s'arribà a un bon acord; creiem que aviat començarem a palpar els resultats. Cada dia es dibuixa més el camí a seguir per arribar a la Confederació de pobles hispànics. En uns articles encetarem l'estudi d'aquest tema. El seu interès bô no mereix.

Paraula i acció. - No hi ha dubte: cada dia són més nombrosos els periòdics clandestins. Bona cosa és, i els qui ja som vells en l'ofici -ORIENTACIONS va a complir un any- ens en felicitem. Ara bé, cal estar a l'aguait que aquest fet no ens faci néixer il·lusions en una alliberació de Catalunya per mitjà de periòdics... Molt interessant és redactar periòdics clandestins que duguin al poble allò que li nega el règim; però aquesta tasca no ens ha de fer oblidar que és principalment al carrer, a la via pública, on cal demostrar amb fets constants la nostra oposició a Franco. Cada dia en algun indret de Barcelona hauria de sorgir la bandera barrada, el pasquí d'acusació o el cartell crit d'esperança, quelcom que a l'ensens de palesar la nostra oposició a Franco demostrés al poble de Catalunya que les organitzacions de Resistència no són purament passives. No demanem massa als qui publicant periòdics clandestins ja saben el que s'arrisquen.

Resistència i constància. - "El règim franquista s'allarga. És més, no es veu encara cap sortida... Què hem de fer? Sóc pessimista". Aquestes paraules les oireu de molts catalans. Són pessimistes. No tenen fe en Catalunya, millor dit, no tenen fe ni en ells mateixos. Obliden que la llibertat no es conquista sinó en el combat, en la lluita constant, inlassable. Obliden que cada poble té el govern que es mereix (deia Churchill) i que nosaltres, els catalans, col·lectivament parlant, encara no hem fet el sacrifici prou intens ni ens hem guarit de molts dels vicis per aspirar a un govern nostre. El català pessimista, però, té una sortida per allunyar aquell sentiment: l'entrada a la Resistència, el lliurar-se a la lluita. Cada català que així ho entengui, i ho faci, serà un pas endavant vers l'alliberament nacional.

Estudiant: CATALUNYA CAL GUANYAR-LA AMB L'ESFORÇ DE TOTS. NO OBLIDIS ELS QUI PER ELLA DONEN LA VIDA. SACRIFICA'T, LLUITA!

"Antes una España roja que una España rota!"- Mentre alguns senyors v. predicant, a qui els vol escoltar, que la revolta de Franco fou només una "cruzada por Dios", surt encara ara el Sr. Enrique de Angulo esguerrant-los el pl. amb els seus articles anticatalans. Llegiu el publicat a "YA" de Madrid, el 28-X-45. Tot ell és una meravella, però el següent fragment és alligador:

"Puede asegurarse que en nuestra guerra civil se alincaron, de un lado, los separatistas con sus cómplices del Frente Popular, y frente a ellos quienes consideraban fundamental la unidad de España, dándose la increíble aberración de que católicos vascos y "fejocistas" de Cataluña, luchasen unidos, codo a codo, a comunistas, masones, incendiarios, sacrílegos y ácratas de la F.A.I. Como contraste se afiliaron al Alzamiento y lucharon y sufrieron persecución en la retaguardia roja no pocos republicanos de legendario sectarismo, pero que consideraban esencial con trarrestar el daño inferido a la unidad de España desde el momento mismo de la proclamación de la República".

Deixem al lector intel·ligent que es faci els comentaris.

Hem de confessar que som una mica massa ingenus. Quasi arribàrem a creure que serien castigats els membres de la guardia personal del gauleiter Correa. L'enormitat de llurs delictes ens esperonava a esperar-ho. La realitat ha estat una altra. Dies enrera veïrem en Lana passejant per Barcelona. "Ja són al carrer" ens digué un amic. I era veritat! Ens hem assebatentat bé i podem afirmar que en cas d'haver-se fet justícia, de la colla Correa, començant pel gauleiter, poc s'haurien salvat. Franco ha tingut por... i Martín Artajo ha cedit als precs del "Caudillo". "Todo sea por la Patria" i "Vive la Justicia de Franco".

Parla el Caudillo.- En el seu discurs de Vitòria, pronunciat darrerament, Franco ha dit. "En vuestra evocación a las viejas tradiciones, en vuestro apego a los viejos fueros, está toda la razón de nuestra Cruzada". Ves qui ho creuria si no ho digués aquest Cantinflas tràgic!

CADA LECTOR NOSTRE CAL QUE S'ENGINYI PER A TROBAR NOUS LECTORS DE ORIENTACIONS. CAP EXEMPLAR POT RESTAR INACTIU; CADA EXEMPLAR ES UNA LLAVOR QUE, SI TU VOIS, LECTOR, TROBARÀ UNA TERRA ADOBADA ON SEMBRARÀ...

CORREU DE FRANÇA

S'ha format a París una associació d'escriptors i artistes catalans sota el nom de "Cultura Catalana" que es proposa fer una bona tasca. La primera actuació d'aquest grup consistirà en una edició de la "Gramàtica Elemental" del Mestre Fabra, tan necessària per als infants--i per als adults- exiliats.

Es projecta també crear a París un Casal de Catalunya.

La sardana ha començat a ésser ballada a les places de París.

En les "Journées de Synthèse Historique" celebrades darrerament a París, s'han llegit comunicacions dels catalans Puig i Cadafalch, Nicolau d'Oliver, Serra i Ràfols, Pere Fouché i J. Carreras i Artau. La nostra ciència, malgrat les dificultats dels temps, segueix fent-se conèixer a l'estranger.

Del centenari verdaguerià.- A Perpinyà, Montpeller, Tolosa, Montalbà, París, han tingut lloc commemoracions públiques del centenari verdaguerià. La ràdio auïsa li va dedicar mitja hora d'emissió a càrrec d'en Ventura Gassol, i el mateix va fer la ràdio francesa per a Amèrica, a càrrec d'en Rafael Tasis. També va parlar-ne anònimament la B.B.C. Pròximament sortirà a París una nodrida recopil·leona verdagueriana. En un món com el d'avui on passen tantes coses i tan greus, no podem esperar que hom prestés una atenció excessiva al centenari d'un poeta català; si hom té presents les circumstàncies actuals, la commemoració internacional del Salvador de la nostra Renaixença literària ha estat un éxit. I en contrast amb això, cal recordar que a Catalunya, malgrat l'establiment per part de Franco d'una "Comisión Organizadora d'un "Homenaje Oficial", tota commemoració pública de mossèn Jacint Verdaguer en la nostra llengua fou simplement interdicta.

Veus d'Amèrica. - "Els pitjors enemics d'un poble, no són exteriors, heu de cercar-los a dins. I els trobarem en els seus descaits, vicis i defectes. No siguem negligents en l'esmena. Sapiguem que el triomf definitiu de Catalunya depen principalment de que cada català triomfi de si mateix, i es comporti dignament com a home i com a fill de Catalunya. Pensem en l'esmena. Recordem que el mateix daltor de llibertat, sovint pren un caient d'anarquia. Per això ens és difícil d'evitar la discòrdia. Amem la llengua i volem que la respectin, però sovint no la respectem i la tornem, a força d'espontaneïtat i franquisme, en l'ús i en els escrits, baixa o blasfematoria..." Del parlament de Josep Mª Capdevila en els Jocs Florals de la Llengua Catalana celebrats enguany a Bogotà.

--- De Mèxic ens diuen que en aquell país es publiquen més de trenta periòdics catalans.

Heu rebut "Gasete Literària Catalana" que publiquen els editors de la "Col·lecció Catalònia" de Mèxic. Justifiquen la publicació dient: "Amb raríssimes excepcions, els milers de catalans expatriats a Amèrica, ja abans que els que hi ha portat la desfeta de 1939, havien perdut tota mena de contacte espiritual amb la Pàtria. I dels munts de llibres escrits en la nostra llengua que cada any sortien de les premses catalanes, els que arribaven al continent americà podien comptar-se pel els dits de la mà". I "Gasete Literària" diu que aspira que "en el futur, quan s'hagi refet la cultura catalana del forçat estroncament d'ara, no persisteixin els catalans en llur lamentable desvinculació i contribueixin a facilitar la conquesta d'un mercat editorial en català".

Llibres darrerament apareguts a Mèxic. - "La novel·la del besavi", per August Pi i Sunyer; "Adrià Gual i la seva obra", per Avelí Artís; "Mossèn Cinto", per Joan Moles, pròleg de Josep Carner; "556 Brigada Mixta", per A. Avelí-Gener. S'anuncia l'aparició immediata -potser ja realitzada a hores d'ara- dels següents: "Origen dels pobles de llengua catalana", per Pere Bosch i Gimpera; "L'Erm populós", per Ferran de Pol; "Lluís Vives", per Josep Trueta, i altres que oportunament anunciarem.

EL MOMENT POLÍTIC

Les noves que ens arriben de França confirmen el que ja temíem: El govern provisional català no té l'empenta que exigeix l'hora actual. No té l'empenta però tampoc té, cosa més greu, l'amplia base per a fer d'ell, almenys, un govern d'unitat nacional. Som els primers en dolre'ns de tot això. Voldríem que es trobés la fórmula per a arribar a crear un instrument de govern eficient que accelerés l'alliberació de Catalunya. Voldríem que el govern català de l'exili fos com l'estel lluminós que anunciés al poble l'acabament de la nit fosca de l'ocupació franquista. Pel camí que se segueix ara, no es pot pas així. Per què? Al nostre entendre, perquè alguns dels exiliats, per cert una minoria, obliguen, o fan per obligar, una cosa tan senzilla com és que de l'any 1936 ençà han passat moltes coses... Cal tenir present que d'una guerra civil perduda en surten nous grups polítics, però, sobretot, en sorgeix una experiència. Recollir aquesta experiència i no desconèixer aquells grups és la primera cosa que cal que facin els polítics i governants. I no se segueix aquest camí prenent el parlament de l'any 1936 com a base d'un govern provisional. Per què no anar més enllà i el President Irla, única persona que pot representar una certa continuïtat, no convoqui una assemblea consultiva (Solidaritat Catalana?) amb representants dels grups de l'interior? Ella, creiem nosaltres, li seria un bon ajut en el seu treball difícil i també a la tasca del govern provisional. I a l'ensem fóra un enllaç magnífic entre el Consell Nacional de l'Interior i el govern provisional català reformat.

JOAN HUMA

LA RESISTÈNCIA CATALANA TÉ UN PROFUND SENTIT SOCIAL. LA RESISTÈNCIA NO VOL UN RETORN AUTOMÀTIC, QUE NO VAGI ACOMPANYAT D'UN DESIG D'ESMAINA EL QUAL ENS ASSEGURI QUE NO TORNAREM A CAURE EN ELS VELLIS DEFECTES. LA RESISTÈNCIA ES L'AVANTGUARDA DEL MOVIMENT NACIONAL QUE FARRÀ DE CATALUNYA UN POBLE SOCIALMENT AVANÇAT.

=====

DELS PERIÒDICS DE LA RESISTÈNCIA

EUZKO DEYA, òrgan dels bascos, adreçant-se al periodista franquista Francisco Casares, diu: "Hemos leído y oído muchas veces que "vuestros mejores hombres cayeron durante el Movimiento" y debe ser la sola verdad que por una vez y sin que sirva de precedente se os ha escapado de los labios y de la pluma. Debieron sin duda caer todos los mejores, porque los que quedais sois muy malos".

LA NACIÓ CATALANA en el seu número d'octubre comenta: "Hi un país Català, ni un Teatre Català, autoritzats a actuar, no poden esborrar la persecució i anul·lació total que de la cultura catalana ha fet Franco i la Falange..." En un altre indret diu: "Si en temps de la República haguessin passat el mínim de coses que passen ara, les manifestacions de les forces vives serien a l'ordre del dia. Això no pot seguir": "que ets ineptes governants" haurien estat els mots d'ordre. Ara callen perquè se senten culpables..."

PER CATALUNYA, del Front Nacional, comenta en el seu editorial titulat "Col·laboracionisme" les concessions que Franco sembla que està disposat a fer al nostre poble, i diu: "Que ningú, doncs, sota cap excusa, no es deixi entabanar; que ningú no s'hagi d'arrepentir, algun dia, d'una actitud poc viril. No hi ha Orfeó, ni Jocs Florals, ni revista que valguin! Els catalans que es prestessin als jocs de Franco delinquirien contra Catalunya, i contra la llibertat. Contra Catalunya, perquè donarien armes als seus enemics, armes per a combatre'ns en el pla internacional i fer passar "bona per bèstia grossa" i potser per adormir-nos o al menys per afeblir-nos encara més col·lectivament... La resposta de Catalunya davant la recent sol·licitud del "caudillo", ha d'ésser la d'una negativa absoluta. Amb Franco i Falange, res!

HORIZONS, nou periòdic adherit al Front Nacional, diu en el seu primer número: "Nosaltres no venim a estimular els sentiments de crueltat ni a espantar els temorosos. Nosaltres sabem que la guerra civil, la teoria i la pràctica de la guerra civil, en el nostre país, era servida inicialment per dos bàndols que junts no representaren mai ni el deu per cent de la població... Uns bàndols que una simple formalització de l'Ordre Públic els hauria contingut. Nosaltres propugnem per tant, com sempre, per una democràcia estricta, ampla, diàfana i responsabilitzada, amb les llibertats del TEMOR i de la MISÈRIA que consigna la Carta de l'Atlàntic.

=====

LA JOVENTUT CATALANA NO DONA NI DONA LA SEVA SANG PER RETORNAR A UN PASSAT PLE D'ERRORS I CLAUDICACIONS QUE MENAREN CATALUNYA A LA DESFETA. CAL QUE HO SÀPIGUEN ELS VELLIS POLITICS. LA JOVENTUT CATALANA EXIGEIX UNA NOVA POLÍTICA NACIONAL QUE PER SOBRE DE PERSONALISMES I VELLIS PARTIDISMS SERVEIXI L'INTERÉS GENERAL DEL POBLE CATALÀ.

=====

ÉS ABSURD VOLER FER POLÍTICA CATALANA OBLIDANT ELS MILIONS DE CATALANS QUE VIUEN A CATALUNYA. ENCARA HO ES MÉS FER-NE SENSE TENIR EN COMPTE LA DESFETA DE 1936-39.

=====

DE LA POESIA I LA RESISTENCIA

VII

No és la primera vegada que trenco una llança per l'acostament de la poesia a les preocupacions vives de la col·lectivitat. No hi ha dubte que, si la poesia lírica tractem, aquelles preocupacions col·lectives només esdevindran poesia quan el poeta les senti com a pròpies i les visqui i les elabori dintre d'ell mateix. Però això no és cap dificultat perquè la crida només pot adreçar-se als qui sentin aquells problemes lligats amb el propi viure i els corrin per dintre com la pròpia sang.

Ja ho sé que, en els cenacles on es conrea el lirisme abstracte i anti-lògic, parlar de poesia patriòtica és parlar d'una mena de circumlocució, d'una venda de la pura lírica a un eixorrit utilitari. I també diré que, en certa mena de poesia patriòtica que només tendeix a finalitats oratòries aconseguides a base de retòrica grandiloquent, pot ésser que la intransigent no compensi la pèrdua de valors poètics. Però no és d'això que es tracta. Parlem ara de veritable poesia. I jo crec que la nostra lírica té més a guanyar que no pas a perdre en aquell acostament.

El tema de la poesia lírica és la visió d'un espectacle intern, que pot ésser o no el reflex d'un fet o d'un problema exterior en l'espai o en l'imaginació del poeta. Avui es tendeix, ja ho sé, a l'elucubració interna, però és ben rar que no es basi en dades externes. Llavors no veig perquè la preocupació patriòtica no pot ésser, per aquell que la senti fortament, un tema que aglutini l'expressió lírica. Ho pot ésser -ningú no ho negarà- un problema filosòfic o una visió de la naturalesa o un conflicte psicològic, o l'enyorament d'un rastre, i fins unes vagues reminiscències de problemes interns gairebé deshumanitzats de tan aurèols. Doncs bé: la visió d'una pàtria vexada i de l'esforç per a reconquerir-la, tenen tanta entitat, al menys, com aquells altres temes i fan moure el pensament i el sentiment, i el trascalsen i els duen a la contemplació interna i a l'expressió molt més que tantes subtilitats, sovint ben convencionals en el fons, que són admeses com a temes lírics.

De fet, la lírica de tot arreu és plena d'aquesta mena d'expressions de l'emoció patriòtica. Des de la "Canto d'Harmoni" de Cal·lístrat, que traduïa Maragall al formidable "Discours sur les misères du temps" que escriví Ronsard per les guerres de religió del segle XVI a França -esmento els primers que em vénen a la memòria- hi ha un rangle inescabable d'obres mestres, no precisament del que solem entendre per "poesia patriòtica" més o menys floralista, sinó de veritable lírica sobre temes patriòtics i socials. Ara mateix la Resistència francesa n'ha produït d'admirables. Per què hem d'ésser nosaltres una excepció a la regla?

BERNAT POAL

=====

UN MOVIMENT POLÍTIC QUE NO DUGUI UN PROFUND CONTINGUT SOCIAL
NO TROBARÀ RESSO EN EL POBRE.

=====

UNA ORGANITZACIÓ EFICAÇ ÉS L'ARMA MÉS TEMUDA PELS FALANGISTES.

=====